

ПОСЛАННЯ ОЛЕКСАНДРУ ТВАРДОВСЬКОМУ

Де дні і ночі під ударом,
В огні, з села і до села,
Вітчизна, збурена пожегом,
Нас поєднала й повела.

Весняний цвіт і запах рути
Серед гарматної імлі,
І перших вбитих не забути,
Які на серце нам лягли.

І перші виблиски заграви,
І тиша степових криниць,
І перші бомби в сиві трави
Ложили нас, як мертвих, — ниць.

Вода з калюжі степової, —
Чого не вип"є чоловік!
І грім гармати польової
В тобі й мені живе навік.

Сашко, невже забути можна
Лубни, Пирятин, Бровари,
Де темна ніч, нудна й тривожна,
Ракети сіяла згори.

Щасливий той, хто мав надію,
Стояв при танку й тягачі,
Любов і літа молодії
Не порозгублював вночі.

Хто дихав бурею походу,
Від пилу, поту і труда,
Хто льодову, зашерхлу воду
Пив із копитного сліда!

А десь на Смоленщині, брате, на давній, на битій дорозі,
В сядібах і вйосках широких, узявши ножа до руки,
Вставали твої партизани у ярості, в лютій погрозі
І слали їм звістку гарячу друзяки мої – ковпаки.

Шуміли луги непокошені, і падали гості непрошені,
Од трупів німецьких, зчорнілих дубове ламалось гілля,
І нашою кров"ю і потом Смоленщини хати орошені,
І Сурож, і Дніпер, і Стугна, і київська рідна земля.

Кривавилось небо ночами, хороший, їй-богу, початок!
Не чути, не гнутись, не знати. Не бути у німця рабам!
Вітри з України сушили сльозу у смоленських дівчаток
І київські горді топоді – смоленським шумілм дубам.

Отак, мій друже, так, мій брате,
У рік, у день, у кожна мить,
Ми просто вчились пізнавати,
Кого убить, кого любити.

І там із кухнями, з обозом,
Із танками, як злий потік,
Полям поклонимось і грозам,
І заколосим рідний вік.

І встане пісня з жаром, з кров"ю,
Мов під Смоленськом перший бій,
Мов дуб шумний у Подніпров"ю
Десь на Трипільщині моїй!

1945
